

Котик-безхатько

Перша книга серії «Історії порятунку».

Після переїзду до бабусі Амелія відчувається самотньою. Вона сумує за великим містом і друзями, аж доки не потрапляє до «Ковчега для тварин» — місцевої ветеринарної клініки. Невже нарешті здійсниться найзаповітніша мрія дівчинки — допомагати лікарям рятувати тварин?! Та спершу Амелія має довести, що достатньо відповідальна для такої справи. Разом зі своїм новим другом Семом вона мусить знайти маму новонароджених кошенят. І часу в них зовсім обмаль...

Чому варто читати: Добрі та захоплюючі історії з серії «Історії порятунку» навчають дітей ставитися до тварин зі співчуттям, повагою та любов'ю. У Великобританії в цій серії видано вже понад 2 мільйони примірників книг.

Люсі Деніелс

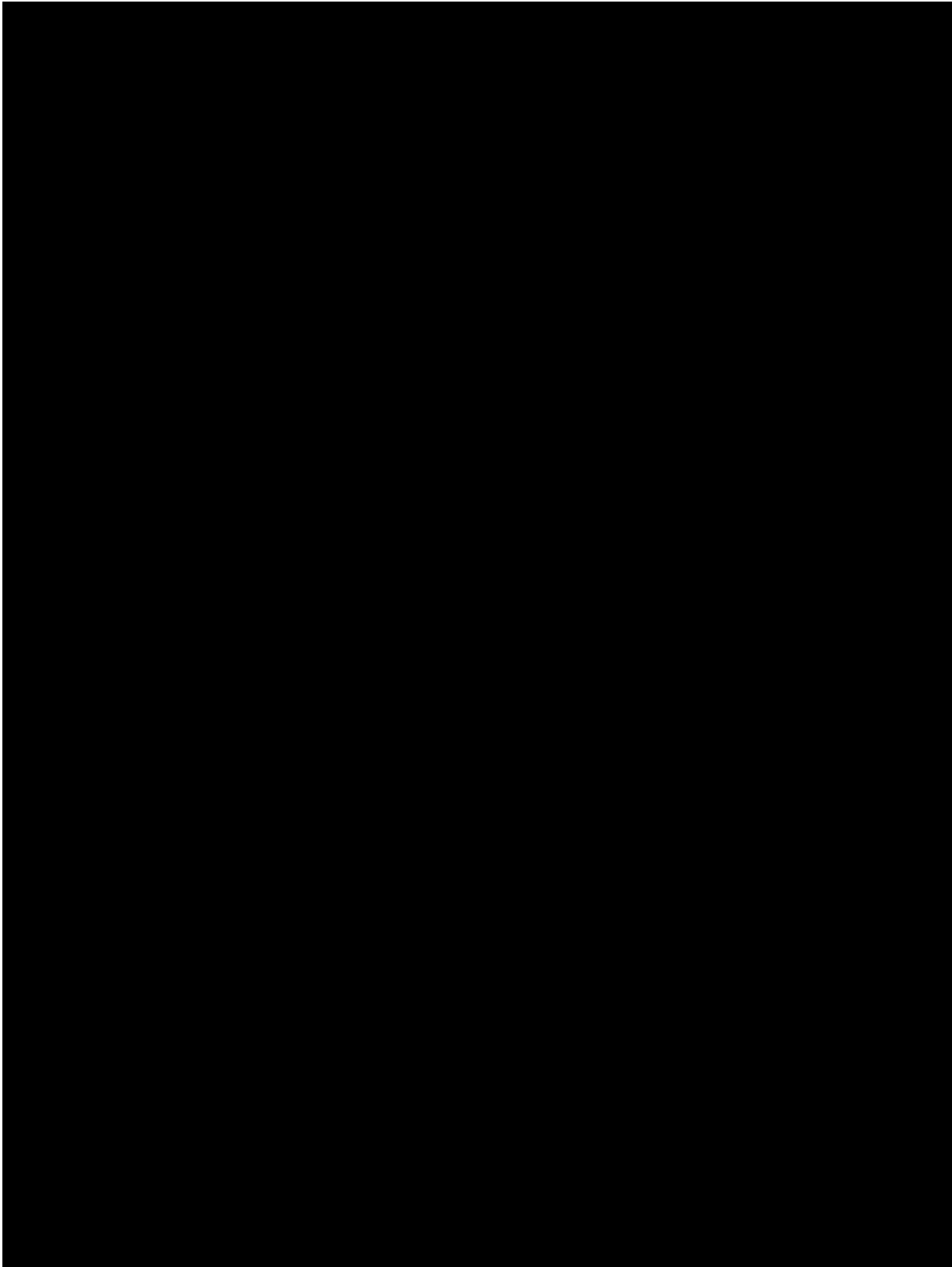
ІСТОРІЇ ПОРЯТУНКУ

Котик-безхатько

**ІСТОРІЇ
ПОРЯТУНКУ**

Люсі Деніелс

**ІСТОРІЇ
ПОРЯТУНКУ**

Котик-безхатько

АССА
ВИДАВНИЦТВО
2 0 2 0

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Люсі Деніелс
Котик-безхатько
Серія «Історії порятунку»

Перевод з англ. *Олександр Куцан*

© Working Partners Ltd, текст, 2019

© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., художнє оформлення, 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-75-6

Аннотація

Після переїзду до бабусі Амелія почувається самотньою. Вона сумує за великим містом і друзями, аж доки не потрапляє до «Ковчег» — місцевої ветеринарної клініки. Невже нарешті здійсниться найзаповітніша мрія дівчинки — допомагати лікарям рятувати тварин? Та спершу Амелія має довести, що достатньо відповідальна для такої справи. Разом зі своїм новим другом Семом вона мусить знайти маму новонароджених кошенят. І часу в них зовсім обмаль...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Амелія Гейвуд втупилась у велику купу розпакованих коробок, що лежали в кутку її нової спальні.

— Навіть не знаю, з чого почати! — вигукнула вона.

— Просто не поспішай, — відповіла мама. А тоді відкрила одну з коробок і витягла звідти кілька улюблених книжечок Амелії про тварин.

— Ось, — мовила вона, передаючи їх доньці. — Може, почнеш із цього?

Амелія взяла книги, аж раптом її охопила туга за домом. Дівчинка сіла на ліжечко й сумно зітхнула.

Мама вмостилася біля донечки й обійняла її за плечі. Матусині очі, такі ж сині, як і в Амелії, тепло усміхалися.

— Це трохи дивно, правда? — м'яко спитала вона. — Не хвилюйся: тут, із бабусею, нам буде дуже добре, обіцяю.

— Я знаю, — відповіла Амелія, щосили намагаючись приховати свій смуток. — Усе гаразд, мамо. Я розпакую інші речі, добре?

Мати поцілувала донечку в маківку і пішла сходами вниз. Амелія глибоко зітхнула й обережно поставила книги про тварин на полицю над ліжком. У їхній старій домівці книжкові полиці були розташовані коло дверей. Дівчинка намагалася не згадувати тамтешню спальню — таку рідну, зі шпалерами в горошок і зірочками-наліпками на стелі. Та це було дуже складно. Утім, у новій кімнаті Амелії теж багато чого подобалося: це і диванчик з подушками, влаштований на підвіконні, і похилений дах. Дівчинка завжди любила приїздити сюди на гостину до бабусі. Однак то був не її дім.

Амелія продовжила розбирати коробки. На полицю біля комп'ютера, до журналів, вона поклала ігрову приставку, а планшет із мурчаком на чохлі — до шухляди. Та навіть з усіма цими її особистими речами кімната досі здавалася чужою.

Амелія стисла губи. Друзі і все, до чого вона звикла, лишилося в Йорку. Навіть тато, адже вони з мамою розлучились. «І як мені

житиметься тут, у Велфордї?» — думала дівчинка. Чи знайде вона нових друзів? І як буде в школі? Заняття мали початися наступного тижня. Усе змінювалося надто швидко!

Раптом на очі їй набігли сльози. Дівчинка скрутилася клубочком на диванчику-підвіконні, притиснувши коліна до грудей. Подвір'ям стрибав дрізд, збираючи в траві черв'яків. Пухнастою блискавкою в гіллі дерева промайнула вивірка. Крихітний веселковий відблиск над ставком у саду — невже це бабка? Попри всі неприємності, Амелія відчувала неабияке піднесення. «Тварини завжди мене втішають, — подумала вона, витираючи сльози. — І тепер я буду жити у місці, де їх багато!» З вікна їхньої квартири в Йорку можна було побачити лише стіну іншого будинку й рядок синіх баків для сміття. Можливо, тут буде не так уже й погано.

На першому поверсі, на кухонному столі, громадилися напіврозібрані коробки з тарілками й полумисками, а на блискучій робочій поверхні стояла миска для збивання. Мати крутила перемикачі плити.

— Яйця, — бурмотіла вона. — І чому я не купила яєць?

— Мамо, а що ти готуєш? — поцікавилась Амелія.

— Солоні кекси в карамелі, — зітхнула мама. — Але в нас зовсім нема яєць!

Її лице раптом спохмурніло. Дівчинка вже бачила цей вираз обличчя: після розлучення мама часто сумувала, адже її теж турбував переїзд.

— Зазвичай я купую яйця у своєї подруги Дервли, котра мешкає на околиці села, — мовила бабуся, ставши в дверях кухні. — Дервла

вирощує курей, тож яйця в неї найсвіжіші з усіх, які тільки можна знайти.

— То може, я сходжу по них? — запропонувала Амелія.

Так вона позбавить маму зайвого клопоту — і хтозна, раптом їй вдасться побачити ще якихось тваринок: качок на озері чи кроликів у полі?

Мати погладила доньку по голові, скуйовдивши волосся.

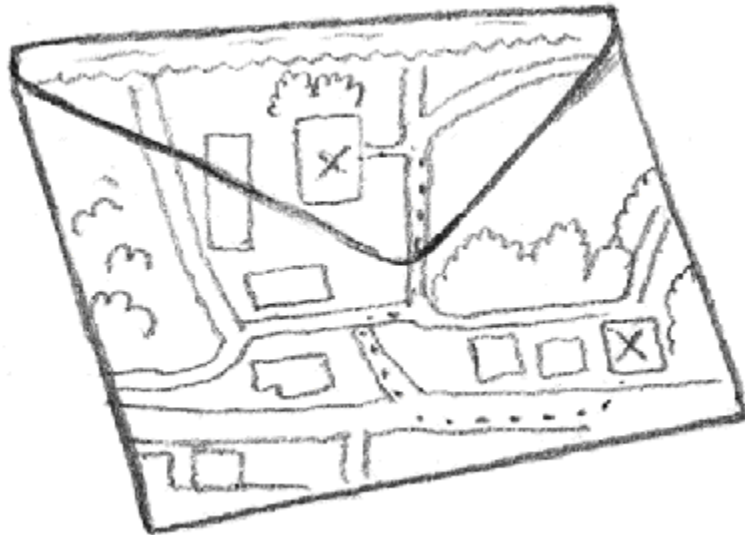
— Чудова ідея, та, на жаль, я не зможу піти з тобою — тут іще так багато роботи.

— От у чому перевага сільської місцевості! — зауважила бабуся. — Тут значно безпечніше, ніж у гамірному Йорку. Якщо Амелія буде обачна, з нею нічого не трапиться й без нагляду.

Серце дівчинки ледь не вистрибнуло з грудей.

— Я буду обачною, обіцяю!

Бабуся швидко намалювала для Амелії мапу села на зворотному боці конверта.

— Якщо підеш цією дорогою, — пояснила вона, указуючи на мапу кінчиком пальця, — то швидко дістанешся ферми Дервли. Щасливої дороги. І не загубися!

Дівчинка сховала мапу до задньої кишені й вийшла з будинку і попрямувала вулицею. Сонечко осявало і гріло її личко. Проминувши поворот до готелю, дорожній знак «Постіль і сніданок», вона завернула ліворуч біля автобусної зупинки й рушила до місцевого озера з пухнастим зеленим очеретом навколо й дикими качками, які

кахканням перемовлялися між собою. «Селище навіть більше, ніж я думала», — міркувала Амелія.

Проходячи повз маленьку індійську харчевню, вона побачила в меню свій улюблений кокосовий хліб наан, кинула погляд на вітрину газетного кіоску — журналів було багато, тож вона вирішила якимось іншим разом роздивитися їх уважніше.

Згідно з бабусиною мапою, Амелія мала повернути відразу після пабу «Лис і Гусак». Тож вона і звернула у тінистий провулок.

«ЯЙЦЯ НА ПРОДАЖ», — проголошував знак перед ворітьми ферми. Амелія вдоволено всміхнулась і попростувала до дверей і постукала. Відчинила пані з чорним волоссям і великими синіми очима.

— Ти, певно, Амелія, — посміхнулася жінка.

Дівчинка здивовано кивнула.

— А звідки ви знаєте?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ